

lig Grund dertil, og det var den, at saa vidt mig bekendt, bestaar Fællesledelsen kun af eet Medlem for hvert Amt, medens Amdsraadet's Medlemmer alle ere valgte i Amtet og alle valgte af lutter Landmænd. Det følger af sig selv, at de 11—12 Medlemmer, eller hvor mange det nu er, der sidde i et Amdsraad, ere langt nærmere til at kende de vedkommendes Kvalifikationer til disse Stillinger. Det var den saglige Grund, jeg fremsatte, og jeg synes, den er fuldt ud forsvarlig.

Den højtærede Minister fremsatte derefter i Gaar en ret spydig Bemærkning overfor mig i Anledning af mine Udtalelser angaaende den Vejledning, som Ministeren havde søgt, og som han maaske ogsaa til Dels har fulgt ved Affattelsen af Lovforslaget. Den højtærede Minister sagde: Ja, det er jo kedeligt, at jeg ikke har henvendt mig til det ærede Medlem fra Sønder Vinge om Vejledning. Jeg vil hertil blot bemærke, at jeg aldrig har ventet, at den højtærede Minister vilde nedlade sig til at søge Vejledning hos mig. Jeg antager for Resten ogsaa, at dertil føler den højtærede Minister sig for stor. Men efter det, der foreligger, synes den højtærede Minister ikke at have været særlig heldig i Valget af de Mænd, hos hvem han har søgt Vejledning. Jeg tror, at han kunde have søgt Vejledning hos Mænd, hvor han kunde have faaet adskilligt bedre og mere praktiske Vink end dem, han her har fulgt.

Angaaende Realiteterne skal jeg gøre nogle Bemærkninger til det, der her er fremført. Jeg kritiserede stærkt Bestemmelserne i § 3 angaaende de Fordringer, der stilles for at faa Præmie til Tyre og Køer, men jeg angreb fuldt saa stærkt den Fordring, der stilles angaaende Tilskuddet til vore Kvægavlsforeninger, at mindst 2/3 af de samtlige Medlemmer tilhørende Køer skulle være underkastede Kontrol. Mine Bemærkninger om disse Regler, hvis Værdi mange Gange kan være meget ringe, tror jeg ikke vare for stærke. Det er at gribe meget stærkt ind i Landboforeningernes Selvstyre, og deri er jeg fuldstændig enig med det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup), at det vil straffe sig og straffe sig haardt, hvis vi gøre det. Men nu sagde Ministeren i Gaar — og den Udtalelse har ogsaa forundret mig noget — med Hensyn til de to Trediedele, at vi kunne jo godt sætte Beløbet ned til 1/3 eller til Halvdelen, og saa kunne vi om nogle Aar igen gaa op. Det forekommer mig, at denne Udtalelse er Tegn paa, at den højtærede Mi-

nister ikke er rigtig klar over Forholdet, thi det er slet ikke det, som er Kærnen, om man forlanger 1/3 eller 2/3 eller 1/4 eller det hele. Nej, Kærnen er den, at man tvinger vedkommende Kvægavlsforening — og det bliver jo Følgen, hvilken Brøk man saa opstiller — til at være i Kontrolforening for at faa Statstilskud. Det er Resultatet, og Følgen heraf vil blive den, at Kvægavlsforeningerne ikke blot faa et Saar, men ogsaa Dødsstødet.

Jeg skal her indskyde den Bemærkning, at efter Lovforslaget skal denne Kontrolering være stedsevarende, den skal blive ved Aar ud og Aar ind, hvis vedkommende vil vente at faa Statstilskud. Nu skal jeg hertil sige, at det kan være meget rigtigt, at en Ejer med visse Mellemlum faar konstateret, hvilke Dyr af hans Bestand der betaler deres Foder bedst, hvad enten det nu er i Form af Mælk eller Smør eller Kød, men Kontrolforeningerne se helt bort fra Kødværdien, det have de slet ikke Øje for, og det er efter min Mening en stor Fejl ved Kontrolforeningerne. Altsaa med visse Mellemlum kan det være paa sin Plads at faa sine Malkekøers Ydeevne undersøgt, f. Eks. et eller højst to Aar, men derefter kan Ejerne udmærket godt holde op i en 5—6—7 Aar, der er ikke Spor af Mening i at blive ved. Men man kan jo nok se, hvad der er Tendensen her i Lovforslaget. Tendensen indenfor vore Kvægavlsforeninger eller rettere sagt blandt de ledende Konsulenter er i mange Aar gaaet i den Retning, at man har villet udvikle meget stærkt ydende Malkekvæg. Det er ogsaa til Dels lykkedes. Jeg siger til Dels lykkedes, thi desværre er det kun lykkedes paa Bekostning af Individets Kvalitet. Det maa man lægge Mærke til, og jeg tror ogsaa, at Landmændene i de senere Aar have faaet Øjet op for, at man er gaaet alt for langt. Jeg kender mange dygtige Mænd i Jylland, som have indset, at de ville blive nødte til at gaa en helt anden Vej, og de have nu maattet anskaffe Korthornskvæg, idet de have faaet en stor Del af det gode jydsk Kvæg saa at sige spoleret. Det er noget, der straffer sig, og det skulle vi ikke komme stærkere ind paa. Skal denne Bestemmelse om Kvægavlsforeningerne blive staaende i Loven, vil det betyde Dødsstødet for dem; den langt overvejende Del af dem vil være færdig. Men maaske det ogsaa er Meningen, der kunde jo være noget, der tyder derpaa. Den højtærede Minister sagde i Gaar, at vi helst skulde naa dertil, at vi slet ingen Husdyr-